

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELE,

uprostřed listopadu se odehraje dlouho očekávaná premiéra Shakespearova „Krále Leara“ s Boleslavem Polívkou v titulní roli. Jedná se o jeho již druhou velkou shakespearovskou postavu, kterou v našem divadle vytvoří. Tou první byl Šajlok v „Benátském kupci“, kterého stále uvádíme, a teď „Lear“... G. B. Shaw kdysi prohlásil, že se jedná o nejlépe napsané drama v historii světového divadla. Co k tomu dodat...? Když jsme inscenaci zkoušeli, právě v přímém kontaktu s jeho myšlením v celku, v detailech, v souvislostech, v přesazích, v nadčasovosti, ve skromnosti i smyslu pro zkratku i pro inteligentní, vícevrstevnatý humor, uvědomovali jsme si více než jindy velikost autorova génia. Na rozdíl od řady rádo by inteligentních „politických vůdců národa“ vždy na počátku každé scény, každého monologu přesně ví, k čemu směřuje, jaká myšlenka bude tok jeho myšlení korunovat na konci. A navíc jak bravurně dokáže klamat své posluchače-diváky a jak dokonale umí vrstvit ono zdánlivě jasné do nepřehledného a z onoho kvází chaosu zrodit úžasně originální myšlenku. Obecně se například soudí, že postava Leara se v průběhu inscenace zblázní. Ano, ono se to tak může jevit těm, kdo jej vnímají tzv. zvenčí, ale je Lear skutečně bláznem, nebo se jen ocitá v naprosto extrémní situaci, které je čas od času lidská bytost vystavena a kterou je v tomto dramatu součet hned dvou mimořádných událostí, kdy je poprvé konfrontován s nenávisť svých dětí a podruhé s faktem, že jeho celoživotní práce – králování – dospělo do čiré katastrofy. Po dlouhém a úspěšném životě, ze všech stran utvrzovaný v dokonalosti, se během pár chvil ocitá v absolutně odlišné pozici. Nakonec velký William Shakespeare na scénu přivádí hned několik dalších postav, které se za bláznů vydávají, či jsou bláznů-šasů z profese, nebo musejí hrát v půjčených šatech a se změněným hlasem jinou bytost, aby unikli fatálnímu trestu.

Jaká radost pro režiséra zkoušet tuto inscenaci v titulní roli s Bolkiem Polívkou, který je celoživotním představitelem klaunství, jaká radost mít k dispozici pro tuto hru i další senzační herce našeho divadla, kteří svou osobitostí, profesionalitou a odevzdaností dílu vytvářejí společně něco mimořádného...

Slova Šaška, kterého hraje Michal Isteník, v mnohém potvrzují výše řečené. Autor nabádá, ponouká, čtenář souhlasí, aby nakonec vše zpochybnil, a nám nezbyvá než souhlasit znovu...

Šašek: Ukazuj mñ, než co máš,
neprozrazuj vše, co znáš,
utrat mñ, než vyděláš,
co komu dáš, nejdřív zvaž,
všeho vzácného si vař
a nic předem nepokaž;
vzdej se děvek, vzdej se pití,
chraň si dobré živobytí,
pak ti štěstí pokyne,
ale možná taky ne. *(překlad Jiří Josek)*

No, není to tak nakonec se vším? Včetně našeho života? A v jiném svém díle zase velký William píše:

Vždyt chloubou Času má být smířit krále,
odhalit faleš, pravdu vyjevit,
důstojnost stáří hlídat neustále,
probouzet světlo, v noci pořád bdít,
viníky trestat, křivdy napravit,
pokoře učít pyšné paláce,
pozlátko slávy v prachu utrácet. *(překlad Martin Hilský)*

Jak moudré, chytré i marné ve vztahu ke každodennosti.

Za všechny kolegy z našeho divadla se s vámi na shledanou těší,
a to nejen při onom nádherném „Králi Learovi“,

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

LISTOPAD 2015

CENA 25,- Kč

70. narozeniny oslavila herečka Zdena Herfortová na jevišti Činoherní scény. S gratulací přišel i primátor statutárního města Brna, Ing. Petr Vokřál.

VIVAT ZDENA!

10. ŘÍJNA 2015

Alfred, Lord Tennyson (1809 – 1892), viktoriánský básník, poeta laureatus, byl ve své době nejpopulárnějším anglickým básníkem a významnou osobností veřejného života. Ač jsou některé jeho básnické sbírky dodnes ceněné, moderními básníky dvacátého století rozhodně obdivován nebyl. Také české překlady jeho básní vycházely (a to spíše časopisecky) hlavně v době Lumírovců, kteří s ním básnicky souzněli. Jako ukázkou jeho díla jsem přeložil jeho snad nejslavnější báseň *Crossing the barz* roku 1889, která bývá na výslavné Tennysonovo přání vždy zařazována na konec jeho díla. Tennyson napsal tuto báseň po těžké chorobě, cestou lodí na ostrov Wight a podle jeho vlastních slov „ve chvíliče“. Odborníci dodávají, že forma básně, tedy vlnící se kratší a delší verše, odpovídá obsahu. Báseň byla také mnohokrát zhudebněna.

Miroslav Macek

Přejít břeh

Soumrak a hvězdný svit
slyší ten shůry hlas:
bez nářku budu-li síly dost mít
vypлout v můj daný čas.

Příboj se napařád musí v dál hnát
v rachotu hromovém,
hlubinná temnota chytá se stát
druhým mým domovem.

Soumrak a smutný zvon,
temno pak zajme čas,
v místě, kde nezazní nářek a ston
přistát chci zas.

S nadějí mimo svět nechám se nést,
v proudu se zatočím,
Lodivod ujme se dalších mých cest,
na břeh až vykročím.

*„Žít v zemi, kde se humor nevyskytuje,
je hrozné, ale ještě hrozněji
je žít v zemi, kde je humor potřebný.“*

Bertolt Brecht (10. února 1898, Augsburg –
14. srpna 1956, Berlín),
německý spisovatel, dramatik, divadelní
teoretik a režisér, básník a prozaik.

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

HOŠEK MOTOR

Dopravní podnik města Brna a.s.

GRADIOR TECH

AUTOCONT

SKUPINA ČEZ

300. REPRÍZA

Alan J. Lerner, Frederick Loewe

MY FAIR LADY

(ZE ZELŇÁKU)

režie Stanislav Moša

3. ŘÍJNA 2015

NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

V OSLNĚNÍ

Markéta SEDLÁČKOVÁ

EDITH ŽILA ŽIVOT DVAKRÁT RYCHLEJI NEŽ OSTATNÍ

Po delší době velká herecká příležitost v komorní hře o dvou silných ženských osudech čeká už za pár dní v premiéře Markétu Sedláčkovou. Ostřílená herečka si v posledních měsících stříhla například potrhlou černošskou šarlatánku Odu Mae Brownovou v muzikálu *DUCH* nebo dámu z vyšší společnosti Schubertovou v interaktivní činohře *Splašené nůžky*. Teď se nejnověji převtělí do nejslavnější francouzské šansoniérky všech dob – Edith Piaf, v jejíž kůži přiblíží divákům osudové přátelství s německou herečkou Marlene Dietrich.

Jak na vás hra Vrabčák a anděl zapůsobila?

Jsme teprve na začátku zkoušek, ale ze hry jsem nadšená. Je teprve asi dva roky stará, byla napsaná přímo pro Burgtheater ve Vídni, kde se dodnes hraje. I u nás to bude komorní inscenace s intimním tématem, které se zaměřuje na vztah dvou žen. A takových příležitostí

u divadla moc není. Většinou jsou témata o mužích a ženy je více méně doplňují. Ale například *Skleněný pokoj*, který u nás v divadle také uvádíme, je podobně silné ženské téma.

O čem hra je?

Přibližuje, jak k sobě našly cestu dvě slavné osobnosti: Edith Piaf a Marlene Dietrich. Nikdo neví, jestli mezi nimi bylo i něco víc než jen přátelství. Autoři tvrdí, že vycházeli z ověřených informací, ale těžko říct. Ve vzpomínkách Marlene Dietrich její dcera napsala, že Marlene Edith skutečně milovala. Takže to bylo nejen ryzí přátelství, ale zřejmě i láska. *Znala jste osud Edith Piaf?*

Edith Piaf mě zajímá už roky! Je to obrovský poutavá osobnost, živelná, ztřeštěná, srdečná, vždycky mě bavila. Přečetla jsem o ní dvě knihy, z toho tu napsanou její nevlastní sestrou Mómone několikrát, poprvé už někdy v pětadvaceti. Viděla jsem o Edith také dva filmy, i ten poslední s Marion Cotillard. Také jsem viděla divadelní hru s názvem *Edith & Marlene* z Divadla pod Palmovkou, když

*S Vojtěchem Blabou a Michalem Istenikem v třeskuté komedii *Splašené nůžky*, režie Miroslav Tyc*

S Alešem Slaninou a Sárou Milfajtovou v muzikálu DUCH, režie Stanislav Moša

s ní tady v Brně hostovali při Festivalu Dokořán. Jenže tato hra je víc o Edith a postava Marlene je tam jen okrajovější. Stejnou hru jsem potom viděla ještě v Bratislavě na Nové scéně.

Jaké další postavy se ve hře objevují?

Vystupují tam s námi ještě dva muži a dvě ženy, kteří vytvářejí skutečné postavy ze života obou: Konferenciér, nevlastní sestra Mômone, životní láska Edith, boxer Marcel Cerdane, básník Jean Cocteau a další.

Jaký úsek ze života obou hra zachycuje?

Obě postavy zde mají oblouk v průběhu několika let. Začínáme přibližně rokem 1947, kdy byla Edith poprvé v Americe. Kouzelné je i samotné seznámení Piaf s Marlene Dietrich, s níž se poprvé potká na záchodě, kde Edith brečí. A Marlene jí říká: „Nebřečte, Piafko, vždyť jste úžasná!“ A ta, jak přes slzy neviděla, tak si říkala, co mi to tady nějaká hajzlbába radí. Teprve potom ji uviděla a poznala. Bylo dojemné i to, jak se Marlene o Edith v pozdějších letech starala. Tato nob-

lesní a vznešená dáma se vlastně snížila k tomu, aby se starala o ztřeštěnou ženskou, dokonce, když se Edith vdávala, jí Marlene pomáhala vybrat šaty... Edith Piaf byla naplno žijící bytost – šťastná, a přitom nešťastná. Sama kdysi i řekla, že žila život dvakrát rychleji než ostatní.

Kolik písníček v inscenaci zazní?

Dohromady zpíváme devatenáct písníček, z toho každá máme sedm sólových. Objevují se vždy v nějakých emotivně laděných okamžicích. Například, když spadne letadlo s Marcelem Cerdanem, zpívám *Mon Dieu*, ke konci života zase slavné *Non, je ne regrette rien – Ničeho nelituji*. Jako duet zazpíváme píseň *La vie en rose*, a to napůl anglicky a napůl francouzsky. Jinak postava Marlene zpívá své písníčky v němčině a v angličtině, moje postava francouzsky a německy.

Jak se perete s nastudováním písníček v originále?

To je zatím ten největší problém! Sama umím německy, a to ještě špatně. Francouzsky jsem

se už dávno toužila naučit, kdysi mě dokonce jeden rodilý Francouz učil zpívat, ale to už je snad dvacet let. Teď máme při zkouškách lektorku Zuzanu Čtveráčkovou, která je lingvistka a ovládá všechny jazyky, které se ve hře používají, takže nám vydatně pomáhá. Bez její pomoci by to nešlo.

Máte ráda šansony?

Mám. Ale s těmi od Edith Piaf jsem doteď vlastně nepřišla do kontaktu. Jen jednou jsem se kvůli jakémusi konkurzu učila *Mon Dieu*, ale jinak nic. Tentokrát s námi bude přímo na jevišti živý pětičlenný orchestr s dirigentem Karlem Cónem, protože to celé hrajeme jako divadlo na divadle. Naštěstí po nás režisér Igor Ondříček nechce, abychom obě ženy přesně napodobovaly. To by ani za tak krátkou dobu, kterou na zkoušení máme, nešlo.

Jak se teď na roli připravujete?

Hodně poslouchám písníčky Edith, abych si co nejvíc osvojila frázování, které ve francouzštině pochopitelně neumím. Ale tuším, že emoce v textech obsažená to potom sama přinese. Konečně totiž vím, o čem všechny ty známé šansony jsou, protože jsme dostali došlouné překlady. Edith měla svůj osobní život

velmi propojený s písničkami, takže o tom, co žila, i zpívala. Byla neskutečně přirozená, poutavá, dokázala publikum strhnout. Viděla jsem jeden dokument, kde mluvila už pár let před smrtí, po těch bouračkách v autě. Ale po každé, když zazpívala, oči se jí úplně rozzářily. A ten zlomený a zkroušený člověk byl najednou úplně někdo jiný!

Kam byste v kontextu vašich ostatních rolí zařadila Edith Piaf?

Je pravda, že jsem dlouho neměla roli, která by na mojí postavě stála. Sama jsem si myslela, že už jsem za zenitem a že mě podobná postava nepotká. A nakonec se to stalo. Ale smířila jsem se s tím, že jsem se už dostala do věku, kdy jsem se přehrála z mladých naivek a krasavic – jakými byly Manon Lescaut, Julie v *Romeovi a Julii*, Maria v muzikálu *West Side Story* – do takzvaných středňaček. Podařilo se to vlastně přirozeně, přes role matek v muzikálech: Paní Banksová v *Mary Poppins* nebo Matka v *Pokrevních bratřech*. Vlastně i Fantinu z *Bídníků* už беру jako ženskou s něčím odžitým za sebou.

A kam řadíte Lízu z muzikálu My Fair Lady (ze Zelnáku), se kterým jste na začátku října oslavili už třístou reprízu?

Jako excentrická Oda Mae v muzikálu DUCH, režie Stanislav Moša

My Fair Lady, to je moje vzpomínka na mládí! Zůstala jsem už ale vlastně jediná z původního obsazení Líz. Hraji ji už šestnáct let, a ještě pořád mě to baví. Diváci pořád chodí, takže to vypadá, že zatím ještě nekončíme. Většina lidí už to myslím viděla několikrát, takže to jsou taková fajňsmekři. Mají z toho možná trochu seriál a chodí se na mě dívat vždycky jednou za pět let. Líbí se mně, že novým obsazením to dostalo zvláštní nový náboj. V herectví totiž vždycky vycházíte i z toho druhého. Také se nám změnila některé kostýmy, takže mám nové šaty. I jedny hezké svatební – škoda, že už jsem se vdávala. Před čtrnácti lety...

Úplně novou činoherní zkušeností jsou pro vás Splašené nůžky, ve kterých o osudu postav pro daný večer rozhodují přímo diváci. Jak jste tento formát přijala?

Splašené nůžky nás moc baví, pokaždé je to velké dobrodružství, navíc pokaždé jiné. Nikdy předem neodhadnete reakce diváků. Většinou bývají vstřícní a milí, ale občas se najde i nějaký rejpal, který se chce předvést před kamarády a dostat nás do úzkých. Ovšem o to víc nás to s ostatními herci na jevišti spojí. Základem je, aby člověk velmi dobře znal svoji figuru, po celou dobu ji držel a odpovídal v jejím duchu. Ale moje zbohatlická panička Schubertová mi v tomto dává velký prostor. Už několikrát mě diváci označili za vraha, a to i přesto, že mě vyšetřovatelé veřejně zprostili viny. Ale já jsem, drahoušci, opravdu totálně nevinná!

*Text: Lenka Suchá,
foto: jeř Kratochvíl*

S Evou Jelínkovou v inscenaci My Fair Lady (ze Zelňáku), režie Stanislav Moša

NA SILVESTRA PŘIPRAVUJEME

Stanislav SLOVÁK

Na Vánoce začal letos Stanislav Slovák myslet už v létě. V prosinci totiž bude mít v jeho režii premiéru bláznivá komedie *Červené komety*. O zrovna šťastné svátky v ní sice nejde, zato veselé prý budou určitě.

Vý sám máte rád Vánoce?

Samozřejmě ano, ale dvakrát ročně je nepotřebuji, stačí akorát ty jedny. Nejsem typ, který by se kvůli Vánocům stresoval. Jsem rád, když se nám podaří být dva tři dny doma, protože lidé chtějí chodit do divadla i o svátcích, takže hrát se musí a svátky u nás bývají trochu hektičtější.

Poněkud jiný pohled na Vánoce v Červených kometách vám tak byl asi blízký.

Hlavní myšlenka komedie spočívá v tom, že dobré skutky by se měly dělat nejen na Vánoce. Příběh se odehrává ve spořádané středostavovské rodině, hlavními postavami jsou dvě sestry Lili a Bibi, které už mají adventního

a vánočního šilenství dost a rozhodnou se svátky bojkotovat. Červené komety jsou pak názvem teroristické organizace, po vzoru Rudých brigád, která se ale spíší v duchu Robina Hooda snaží právě v období svátků bohatým brát a chudým dávat. Zápětka se točí kolem starého tlustého kocoura, který je unesen a za něhož Komety požadují výkupné – pointa však leží někde úplně jinde...

Svoji druhou premiéru budou mít Červené komety na Silvestra. Budou pro poslední večer roku nějak upraveny, aby byly ještě veselejší?

Tato komedie je, myslím, natolik crazy, že se lidé pobaví i bez zásadnějších improvizací. Ono by ani nešlo, abychom nějak upravovali text a něco si přidávali, přestalo by to vycházet. Na to jsme měli *Zkrocení zlé ženy*, to byla trošku commedia dell'arte, kde si kluci mohli skoro dělat, co chtěli.

Váš první Silvestr v divadle to nebude, že?

První byla tuším *Dobře rozehraná partie*, pak právě asi *Zkrocení zlé ženy*, vloni *Těžká Barbora*... Už jsme si zvykli trávit poslední a první den roku v divadle a nepříjde nám to nijak divné. On ten náš divadelní kalendář je trošku jiný než civilní. A pak si zase dokážeme doma udělat Silvestra klidně 20. března, když to jinak nejde.

V angažmá v Městském divadle jste patnáctou sezónou. Neuvažoval jste někdy o změně?

Začínal jsem tu dokonce ještě dřív jako host, mou první rolí byl Tygr ve *West Side Story* v roce 1996. Ale vůbec mi to nepříjde zvláštní, někteří kolegové jsou tu ještě déle a nikdy mne ani nenapadlo přemýšlet, že bych měl hledat štěstí jinde. Šťastný jsem tady.

Máte spočítáno, kolik rolí jste odehrál a kolik už připravil inscenací?

To vůbec, statistiky si nevedu. Asi kdybych si to vše sepsal po letopočtech, k nějakému výsledku bych došel, ale opravdu nevím. Co vím, že *West Side Story* jsem bez alternace hrál více jak 330 krát...

Takže čeština vám už potíže vůbec nedělá?

Spíš slovenština, teď režírují na Slovensku a občas se přistihnu, že mluvím jako Gustav Husák. Naštěstí jsou kolegové shovívaví, obvykle stačí několik dnů a člověk se do toho dostane. Pak mám ovšem zase v Brně potíže s češtinou. Snažím se oba jazyky zbytečně moc neničit, ale nevím, jestli se mi to vždycky povede.

Vaši rodiče jsou herci, režíroval jste je někdy?
Ne, a ani bych nechtěl. Oba jsou dobří herci, oba jsou ale taky tvrdohlaví a každý režisér to s nimi má těžké.

Herečka je i vaše sestra (Svetlana Janotová), váš švagr (Lukáš Janota) a taky manželka, Markéta Sedláčková. S kým z nich se vám pracuje nejlépe?

Je to rodina a to je nejhorší. Pro mne je to opruz, protože je mám všechny rád, jsou mi nejbližší, a proto k nim musím být mnohem tvrdší než k ostatním. Přitom já nejsem žádný režisér – diktátor, jsem spíš flegmatický, ale

určitě je to lepší bez rodiny. Nikoho neprotežuji a obsazují je výhradně tehdy, když si myslím, že to bude ku prospěchu věci a že je to postava typově pro ně. Markétu jsem si vybral do větší role snad jen jednou, ve *Dvojité rezervaci*, protože jsem si říkal, že v kombinaci s Viktorem Skálou budou dobrý pár. A dnes už můžeme říct, že to opravdu zafungovalo. Ale jinak ani Markétu, ani Svetlanu neprosazují. Obě jsou dost dobré herečky, aby dostávaly práci i od jiných režisérů.

A co váš syn Tadeáš, ten nepodědil herecké geny?

Nevím. Je mu deset, hraje fotbal i na klavír, je muzikální, šikovný, ale já nechci, aby byl v divadle. Až mu bude sedmáct osmáct a bude chtít sám, klidně, ale teď ne. Chodí na premiéry, voní mu to jako každému dítěti v zákulisí, ale na jeviště má přísný zákaz. Nechci, aby ztratil dětství, vysedával po večerech s dospělými v kuárnách a klubech, kde se řeší nedětské věci, a stal se z něho mudroprdný malý dospělý.

Mluvíte z vlastní zkušenosti?

Ne, vlastně ano. My jsme to totiž měli taky zakázané. Chodili jsme do divadla jen jako diváci a jsem rád, že to tak bylo.

Vaše berle kvůli natrženému vazu svědčí o tom, že sport pořád zůstává vašim koníčkem číslo jedna?

Nedovedu si představit, že bych se nehýbal. Od šesti jsem hrál hokej, pak fotbal, a když jsme se před šesti lety přestěhovali do Modřic, kde máme hřiště za domem, okamžitě jsem si vyřídil přestup z Bratislavy, abych mohl hrát „pralesní ligu“ za staré chlapy. Jste na čerstvém vzduchu, přijdete na jiné myšlenky... Sport a divadlo, to jsou dva paralelní světy, které se navzájem prostupují. Hrajete pro diváky, výsledky ve sportu jsou sice lépe měřitelné, ale na druhé straně, narežirovat to nejde a vždycky to dopadne jinak.

*Text: (jih),
foto: jef Kratochvíl*

RODINNÉ ZLATO

Carli Rebecca JEFFERSON

Angličanka Carli Rebecca Jefferson je choreografkou už druhého muzikálu v Brně. Oba režíroval Petr Gazdík. První z nich byl fantasy muzikál *Let snů LILI* a nyní jde o mysteriózní titul *Pískání po větru* z dílny muzikálového krále Andrew Lloyd Webbera. Energická tmavooká dívka musí nyní stejně jako v *LILI* rozpohybovat a roztančit velkou skupinu mládeže a dětí. Z rodného Essexu se stěhovala po dokončení *Dance & Visual Practice* na Brighton University v roce 2000. Právě tady našla svůj multifunkční pohled na tvorbu při studiu uměleckých disciplín jako

světlo, film, instalace nebo sochařství. Na českou půdu přišla Carli už v roce 2003 a o dva roky později začala žít v Praze, kde spolupracovala na mnoha zajímavých projektech, ale také s mnoha významnými tuzemskými interprety jako Ondřej Havelka a jeho Melody Makers, Jiří Korn nebo Lucie Bílá. Vytvořila choreografii pro *Project S.O.U.L.*, *Nesnesitelně svatý*, části scén v muzikálu *Quasimodo*, seriál *První krok*, *Drž hubu a krok*, *Děti ulice* z produkce JAMU Brno. Jako choreografka se vloni podílela na muzikálu *Antoinetta – královna Francie* v Divadle Hybernia, kde si

letos pro změnu stříhla muzikál *Přízrak Londýna*. Pracuje pro Českou televizi na druhé řadě zábavné show *Nejchytřejší Čech*.

Tvůj umělecký rukopis a styl nemá pevné hranice. Jsi choreografkou, multifunkční tanečnicí, perkusionistkou, klaunem, textařkou, moderátorkou, píšeš texty k písním. To je obdivuhodný záběr. Čím jsi ale na konci roku 2015 nejvíc?

Je to opravdu různé a je to mezi tím vším, co jsi jmenoval. Přichází to ve vlnách. Umění je jedna velká věc a já miluju nejrůznější fúze stylů. Vždy mi nejvíc vyhovuje nějaké médium, právě teď je to choreografie. Lidé tady poznali po více než dekádě, co tady bydlím, pro co mám talent. Já vždy uvažuji v souvislostech ve velkých kompozicích, což se právě hodí u muzikálu. Vždy se snažím o velký pohybový či pohybuující se obraz. To mne na tomto žánru baví – máš čas, prostor, lidi a jejich energii a vše je nutné složit do velkého obrazu.

V roce 2001 jsi získala angažmá pro evropské turné u slavné skupiny STOMP a vystupovala až do roku 2004 po celém světě. Proč jsi poté zakotvila právě na české půdě?

Poznala jsem tady spousty umělců. A taky jsem cítila, že tady mohu pracovat ve větším klidu než v Anglii, kde je šlepený tlak na rychlost, větší stres kvůli penězům. V Čechách a na Moravě cítím velkou magii a ta mne přitahuje. Tak možná proto. Lidé tady mají veliký talent a zřejmě mají to správné spojení s nebem a zemí. Poznala jsem lidi skutečně po celém světě, tady dávají do všeho srdce. A já nejsem čistě jenom technická, nejde mi jen o tanec a kroky. Chci otevírat lidem i jiné cesty k srdci, expresi a emocím.

Máš svoji kapelu The Merry Freaks. Jsi i muzikantka?

Je to takový experiment. V té kapele bubnuju, stepuju a zpívám. Ale samozřejmě nezpívám tak dobře jako třeba v Brně muzikáloví zpěváci. Dlouho jsem spolupracovala s kapelami jako CCTV ALLSTARS, anebo vystupovala jako host pro Mr. Loco, Los Chilakillerz, Tapped, Duchess & the Kittens, Beat Burger band, ale teď se věnuji hlavně seskupení The Merry Freaks. Je to moje hudební miminka a je hodně experimentální a vzrušující! Pracovala jsi se slavnými popovými zpěváky, Jiřím Kornem a Lucii Bílou, vstoupila do vel-

kých pražských muzikálových produkcí. Čím si svůj úspěch či toto zapuštění kořenů vysvětluješ?

Lidé asi poznali, že mám zkušenosti, a možná také to, že mám zcela jiný energetismus. Občas se cítím jako UFO. Hodně reaguji na

V Městském divadle Brno jsem však pocítila i další velmi důležitou věc. Lidé tady chtějí divadlo skutečně dělat. Nejde jim o peníze, slávu či jak budou famózně vypadat nebo se stanou celebritami. Prostě jim tady nejde o ego. A pak další velká věc. V Brně hrají mu-

Zajímá mne energie lidí.

energii lidí. Dost jsem cestovala a na mnoha místech nerozuměla jazyku. Musela jsem třeba lidi číst jako klaun přes jiné věci, třeba právě přes jejich energii. Člověk získá jiný vnitřní přístup k lidem a jejich náboji. To je důležité.

Čeho si ze své práce ceníš zatím nejvíc?

Vše mělo zcela různé kvality. *Antoinetta – královna Francie* byla obrovskou produkcí, s Losers Cirque Company jsem si zase vyzkoušela třeba akrobacii. V Brně mne u *LILI* i u Webberova *Pískání po větru* děsně bavila a inspirovala muzika.

Jak ses ocitla v Brně, jak došlo k seznámení s režisérem a hercem Petrem Gazdíkem?

Zavolał mi jednou telefonem, jestli s ním nechci dělat *LILI*, ale že je tam moc dětí. Já jsem i po telefonu cítila jeho srdce, mluvím o srdci dítěte v dospělém těle. Tak jsem kývla.

zikál s živým orchestrem, nedělají nic polovičatě na playback. Howgh! To mne fascinuje a imponuje mi to! Mám problém se vrátit k muzice ze záznamu...

Co je nejtěžší na práci choreografa s dětmi?

Jde o to udržet si pozornost. Přitáhnout je k tomu tématu. Já jsem ale už dříve pracovala s dětmi třeba na slavném festivalu v Edinburghu. Často jsem dělala také s postiženými dětmi, či dětmi, které měly nějaký handicap – hluchotu, autismus. Nejdůležitější je zábavně s nimi drilovat, ale hlavně je inspirovat. *A je rozdíl mezi divadelní muzikálovou prací a prací v Brně a v Praze?*

Je, a veliký. Tady se tvoří neustále nové věci, lidé pasivně nestojí, ale opravdu zkoušejí. V Praze jde o dlouhý proces. Tři měsíce se zkouší a herci či komparz za zkoušení nic ne-

dostanou a musí u něho být. Jsou placení až za vystupování. To je někdy hodně depresivní třeba i pro choreografa, když musí takovou skupinu pořád nějak zaujmát. Tanec je fyzicky skutečně náročný proces.

A co se ti líbí na titulu Pískání po větru?

Muzikál je inspirovaný stejnojmenným filmem z roku 1961 a jeho scénář vznikl podle novely Mary Hayley Bellové a byl nominován na pět britských filmových cen. Takže to napsala Angličanka. Líbí se mi také témata o srdci, důvěře, vztahu pubertáček a dospělých. Nejsem věřící člověk, nejsem pokřtěná. Věřím ale moc v srdce a potenciál lidí. V tomto titulu jsou pro mne nejdůležitější témata důvěry a lítosti a také potenciál každého člověka, když cítí lásku.

Jaké bylo choreografické zadání muzikálu Pískání po větru?

Nejde ani tak o vazby, ale je to hodně o tlaku dospělých na dospívající lidi. To chceme nejvíce vyjádřit. Líbí se mi tato práce, není to totiž jen o tancování, ale o děláním čitelných

a ne zbytečných pohybů. Lidé se naučili přemýšlet. Také děláme scénu utkání se s ďáblem, ale více prozrazovat nechci.

Jsi světoběžník. Bude na místě otázka co, kdy a kde tě tedy čeká?

Chci se vrátit do Anglie, kde budu mít pár projektů. Potom odjíždím do Mexika. Za svoji láskou a za trochu jiným životním stylem. Mají tam výtečné avokádo a ještě lepší mango. A hlavně lidé tam mají na tváři pořád úsměv. A také pro mne bude klíčovou věcí práce s lidmi. Chci studovat a užívat všechny druhy umění, které jsem dělala, pro speciální terapii. Chci pomáhat lidem se otevřít a ukázat jim, že mohou využívat dar magie, kterou umění přináší. Ráda se sem po čase vrátím, dvanáct let, co jsem tady prožila, to nejde zahodit. Nyní ale musím i já poslouchat svoje srdce.

*Text: Luboš Mareček,
foto: jef Kratochvíl*

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ 2016

Bruce Joel Rubin, Dave Stewart, Glen Ballard

DUCH HUDEBNÍ SCÉNA

Legendární příběh o neomezené síle lásky je známý ze slavného filmového zpracování Jerryho Zuckera z roku 1990. Patrick Swayze a Demi Mooreová v hlavních rolích tenkrát okouzili diváky pohádkovým vyprávěním o tom, jak může skutečná láska překonat i samotnou smrt. Sam a Molly jsou šťastný pár, jenže Sam je jedné noci zavražděn. Jeho duch ovšem zůstává na zemi, protože nenalezne klid, dokud svou nespravedlivou smrt neobjasní. Příběh kombinuje romantickou zápletku s detektivním případem, v němž postupně vychází najevo, že za Samovou smrtí stojí jeho kolega z banky. Samův duch komunikuje s Molly prostřednictvím praštěné šarlatánky Ody Mae a snaží se ji chránit.

Muzikálová verze zachovává původní syžet, který umně kombinuje milostný příběh s komediálními a dramatickými prvky. Zároveň posouvá hranice inscenování používáním nejmodernějších technologií, které na jevišti umožní prolínání skutečného a nadpozemského světa. Na Hudební scéně jsou k vidění opravdová divadelní kouzla a iluze, s kterými se u nás diváci zatím neměli možnost setkat.

ztrácí svou původní tvář, vzdaluje se milované Marii a čím větší je jeho sláva, tím osamělejší se stává. S příchodem Satany se situace ještě přiostrňuje, ačkoliv Johnny konečně uvidí svět kolem sebe, svoji duši zcela ztrácí. Naštěstí je tu ještě Marie, která na starou lásku nezapomíná a stojí jí za to o ni, respektive o něj, bojovat i se samotným peklem... Vedle nového, aktuálního pojetí známého příběhu nabízí muzikál hudbu slavného a zkušeného německého producenta a autora Ralpha Siegela, jehož písně pro různé interprety několikrát vyhrály mezinárodní soutěž Eurovize.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jiří Mach nebo Dušan Vitáček, Lucie Bergerová nebo Hana Holišová nebo Svetlana Janotová, Radka Coufalová nebo Andrea Zelová, Alan Novotný nebo Aleš Slanina a další.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Svetlana Janotová nebo Ivana Odehnalová, Aleš Slanina nebo Dušan Vitáček, Zdena Herfortová nebo Markéta Sedláčková nebo Andrea Zelová, Robert Jícha nebo Ondřej Studénka a další.

Stanislav Moša, Ralph Siegel

JOHNNY BLUE HUDEBNÍ SCÉNA

Nový původní muzikál *Johnny Blue* je inspirovaný faustovským tématem. Johnny Blue je slepý pouliční zpěvák, kterého ďábel, zde v podobě ženy Satany, svede na svou cestu. Výměnou za něco tak nehmataelného a nejistého jako je duše, nabídne Satana Johnnymu dar vidění. Dokud Johnny zpívá na ulici, vede spokojený život, má vedle sebe svou milovanou Marii, a tak se zdá, že mu nic nechybí. Pak se ovšem objeví přítel z dětství Fred, který jej přesvědčí, že se stane jeho manažerem a dostane ho do velkého šoubizynsu. Johnny má totiž vzácný talent, na němž se může přizvít i spousta okolních rádoby přátel. Johnny v nablýskaném pozlátkovém světě pomalu

vyprávění pirátských historek svého otce, významného stavitele majáků. Thomas Stevenson si pro svého syna představoval podobnou kariéru, proto byl velice zklamán, když se Louis rozhodl stát se spisovatelem. Mezigenerační spory a nepochopení mezi otcem a synem jsou také jednou z hlavních dějových linek nového muzikálu. Němečtí autoři Dennis Martin a Christoph Jilo jsou u nás známí již díky úspěšnému muzikálu *Pa-*

pežka. Ve svém novém příběhu spojují skutečný život spisovatele Stevensona s příběhem jeho neznámější knihy *Ostrov pokladů*. Zromantizovaný svět pirátů, nekonečných potůčkových scénérií, nedobytných lodí, pustých ostrovů a zakopaných pokladů se zde prolíná s realistickými problémy mladého muže, který se navzdory otci vydává za svým snem, odjíždí do Paříže, aby zde v centru nespoutané bohémy našel nejen téma pro svou prvotinu, ale také potkal svou životní lásku Fanny Osbourneovou. Jej syn Lloyd je Louisovi nejen mladým přítelem, ale také prvním čtenářem a zároveň i inspirací pro novou knihu o pirátech. Malý Lloyd se ve fiktivním příběhu stává Jimem Hawkinsem a i další postavy skutečného života ožívají v knize jako posádka slavné Hispanioly, jako jediný John Silver či pomatený Ben Gunn. Jak to tentokrát dopadne se slavným pokladem kapitána Flinta i samotným osudem Roberta Louise Stevensona se diváci Hudební scény přesvědčí v dobrodružném muzikálu plném nádherné fantazie.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Lukáš Janota nebo Aleš Slanina, Lucie Bergerová nebo Hana Holišová nebo Ivana Vaňková, Martin Havelka nebo Ladislav Kolář, Petr Štěpán nebo Jakub Zedníček nebo Jozef Hruškoci, Jiří Mach nebo Dušan Vitázek a další.

Matthieu Delaporte, Alexandre de La Patellière JMÉNO ČINOHERNÍ SCÉNA

Vtipná, krutá, dojemná i chytrá hra o mužích, ženách a jejich vztazích je z rodu rychlopalných konverzaček; stojí na brilantních dialozích a vychází z faktu, že s příbuznými, partnery a přáteli je to jako s knihami: mít je doma ještě neznamená mít je přečtené.

Vincent je čtyřicátník v nejlepší formě, úspěšný makléř s nemovitostmi, který očekává narození prvního potomka. Zrovna se dostavil na opulentní večeři, kterou pořádá jeho mladší sestra Elisabeth a švagr Pierre, profesor literatury. Malou rodinnou sešlost doplňuje Vincentův kamarád od školky Claude, zdánlivě přiboudlý chlapík, kterého však všichni zúčastnění pokládají bezmála za člena rodiny (a jak se vpsled ukáže, ono „bezmála“ není zcela na místě). Ještě se čeká na Annu, Vincentovu těhotnou partnerku, která vždy a všude chodí pozdě. K ukrácení chvíle poslouží radostný bombový útok na Vincenta v podobě otázek stran jeho otcovství. Bližní zejména zajímá, jak se Vincentův prvorozený bude jmenovat. Tipují, dohadují se, navrhují. Po soustředěném nátlaku Vincent z hecu řekne, že dá svému synovi jméno Adolphe. A jeho

odpověď v podobě dobrého, leč potouchlého šprýmu vyvolá vpravdě melu, chaos, ba hysterickou atmosféru. Výměna názorů eskaluje, překvapení stíhá překvapení, už nejde o jméno pro dítě: z rodinných skříní vypadávají rozliční kostlivci a prání špinavého prádla doprovázejí zpočátku upřímné, až to bolí. Přátelská slezina se stává noční můrou všech zúčastněných.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Alena Antalová, Viktor Skála, Martin Havelka, Jakub Uličník a Viktória Matušovová.

Nikolaj Vasiljevič Gogol MRTVÉ DUŠE ČINOHERNÍ SCÉNA

Příběh Gogolova groteskně realistického románu je – podobně jako jeho slavná komedie *Revizor* – založen na nádherné anekdotě a kouzelné mystifikaci. Jedná se o dobrodružnou pouť zchudlého šlechtice Čičikova, který si usmyslel zbohatnout nákupem zemřelých nevolníků, z nichž statkáři museli do příštího sčítání lidu platit daně. Na tyto „mrtvé duše“ chce Čičikov získat dotaci či půjčku na půdu od státu. Jeho cesta po statkářích odhaluje pitoreskní ruskou společnost své doby stejně jako pestrobarevnou galerii výrazných lidských typů se všemi jejich směšně zápornými stránkami. Gogol byl břitkým kritikem panujícího systému a ve svém díle nesmiřitelně odsuzoval nevolnictví, lidskou bídu, utrpení a zoufalství; napadal tupost, ziskuchtivost, lakotu, korupci a sobeckou bezohlednost – jak potřebné i dnes, že? Jeho komedie, dramata i prózy mají tento přesah zejména pro svůj jedinečný groteskně-satirický humor.

Za svůj strhující výkon v hlavní roli získal Michal Isteník prestižní Cenu Thálie 2014!

Režie: Hana Burešová

Hrají: Michal Isteník, Petr Štěpán, Zdeněk Junák, Alan Novotný, Jan Mazák, Patrik Bořecký, Viktor Skála, Jaroslav Matějka, Jana Musilová, Lenka Janíková, Eva Venturová, Lenka Bartolšicová a další.

Objednávky na Roční předplatné 2016 přijímá komerční oddělení divadla,

**Lidická 12, 602 00 Brno,
telefon: +420 533 316 352.**

**Cena: 2.100,- Kč;
pro důchodce, studenty
a držitele průkazů ZTP a ZTPP
1.600,- Kč.**

**Předplatné lze zakoupit od
2. listopadu 2015
každý všední den
od 9.00 do 16.00 hodin.**

HRAJEME

Andrew Lloyd Webber, Jim Steinman: PÍSKÁNÍ PO VĚTRU

Představovat našim divákům muzikálového krále Andrew Lloyd Webbera opravdu není nutné, vždyť značnou řádku jeho světových hitů jsme již měli možnost uvést i v našem divadle. Za všechny připomeňme alespoň *Jesus Christ Superstar*, *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť*, *Evita* či *Kočky*. Od října 2015 zdobí repertoár MdB další titul z dílny tohoto mága hudebního divadla. *Pískání po větru* je muzikál inspirovaný stejnojmenným filmem z roku 1961, který se stal především v anglosaském světě velmi oblíbeným. Filmový scénář vznikl podle novely Mary Hayley Bellové a byl nominován na pět britských filmových cen. Vypráví příběh tří farmářských dětí z Louisiany, které ve stodole náhodou narazí na záhadného muže, a ovlivněny příběhy, které poslouchají v nedělní škole, ho začnou považovat za Ježíše Krista. Ve skutečnosti ovšem muž hledá policie, ale děti se všemožně snaží mu pomoci a dále ho ukrývají. Děj je spleť nevinným světem dětí s cynickým světem dospělých a je emotivním příběhem, v němž se představitelství střetává s realitou. Touto inscenací navazujeme i na naši dlouholetou systematickou práci s dětskými interprety.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Petr Gazdík, Eliška Skálová, Dušan Vitázek, Viktória Matušovová, Tomáš Sagher, Jiří Mach a další.

Daniel Große Boymann, Thomas Kahry: VRABČÁK A ANDĚL

Edith Piaf a Marlene Dietrich. Dvě velká jména světového šoubyznysu. První si svět podmanila svým zpěvem, dojemným životním příběhem a ne-nápadným zjevem, druhá okouzlovala svou krásou, elegancí, uhrančivým pohledem a byla jednou z prvních evropských, respektive německých hereček, která se dokázala prosadit v Hollywoodu. První celý život touží po opravdové velké lásce a novému citu vždy maximálně propadá, ta druhá stírá muže (a snad i ženy) jako kabáty a nezastírá svůj cynický pohled na romantiku. První umírá vyšleným v sedmačtyřiceti letech, celá Francie pro ni truchlí, druhá se dožívá úctyhodných jednadevade-

sáti let, ale rodné Německo ji považuje za zrádkyni. Jsou natolik rozdílné, ale přitom dokážou najít společný rytmus, společná témata a dokonce i společnou lásku.

Hudební drama, pohrávajíc si s osudy, milostným příběhem a historií přátelství těchto nezapomenutelných žen podle námětu Davida Winterberga, mělo premiéru v roce 2014 ve vídeňském Burgtheatru, kde se setkala s odzbrojujícím úspěchem. Není divu, vždyť v průběhu inscenace zazní (samozřejmě naživo, v podání hereček) téměř dvě desítky nesmrtelných písní obou protagonistek!

Režie: Stanislav Moša, Igor Ondříček

Hrají: Hana Holišová nebo Markéta Sedláčková, Katarína Mikulová nebo Ivana Vaňková, Andrea Zelová, Barbora Remišová, Robert Jícha a Alan Novotný.

Alan Jay Lerner, Frederick Loewe: MY FAIR LADY (ZE ZELŇÁKU)

Slavný americký muzikál, vzniklý na motivy známé divadelní hry G. B. Shawa *Pygmalion*, vypráví známý příběh květinářky Lízy Doolittlové, která projde proměnou v sebevědomou mladou dámu... To, že Líza i její otec, popelář Alfréd Doolittle, mluví v originále anglickým dialektem cockney, inspirovalo autora úpravy a režiséra Stanislava Mošu k převedení hry do brněnského prostředí a k použití místního nářečí, brněnského hantecu. Tak se zrodila *My Fair Lady* s přívlastkem *ze Zelňáku*, protože postava Lízy se přesunula z původní londýnské tržnice Covent Garden na brněnský Zelný trh. Nejde totiž jen o jazykovou inovaci, ale i o posun do místních reálií. A tak postavy v úvodu nevychází z Královské opery, ale z Reduty, kde nehrál Verdiho *Aidu*, ale lidovou operetku *Na tý louce zelený*...

Díky vtipné úpravě a vynikajícím hlavním představitelům je inscenace, kterou doprovází osmičlenný živý orchestr, jedním z nejvyhledávanějších představení MdB – vždyť od roku 1999, kdy byla poprvé uvedena na Činoherní scéně, má na svém kontě již 300 vyprodaných repríz!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Radka Coufalová nebo Markéta Sedláčková, Martin Havelka nebo Petr Štěpán, Zdeněk Bureš, Zdeněk Junák nebo Ladislav Kolář, Jiří Mach nebo Kristian Pekar, Zdena Herfortová a další.

PROGRAM LISTOPAD

PROGRAM PROSINEC

Činoherní scéna

Hudební scéna

1.11. ne 14.00	Donaha!	
1.11. ne 19.00	Donaha!	
5.11. čt 18.00	Dvojitá rezervace	zadáno
6.11. pá 14.00	Vrabčák a anděl	
6.11. pá 19.00	Vrabčák a anděl	
7.11. so 19.00	Vrabčák a anděl	
8.11. ne 19.00	Splašené nůžky	E7
9.11. po 19.00	My Fair Lady (ze Zeliáku)	
10.11. út 19.00	My Fair Lady (ze Zeliáku)	
11.11. st 19.00	My Fair Lady (ze Zeliáku)	
12.11. čt 19.00	Vrabčák a anděl	
13.11. pá 19.00	Vrabčák a anděl	
15.11. ne 14.00	Vrabčák a anděl	
15.11. ne 18.00	Vrabčák a anděl	
16.11. po 19.00	My Fair Lady (ze Zeliáku)	
17.11. út 14.00	My Fair Lady (ze Zeliáku)	
17.11. út 19.00	My Fair Lady (ze Zeliáku)	
18.11. st 19.00	Splašené nůžky	
19.11. čt 18.00	Splašené nůžky	
20.11. pá 19.00	Splašené nůžky	
22.11. ne 18.00	Jméno	
23.11. po 19.00	Dvojitá rezervace	
24.11. út 19.00	Dvojitá rezervace	
25.11. st 19.00	Podivný případ se psem	
26.11. čt 18.00	Vrabčák a anděl	
27.11. pá 19.00	Vrabčák a anděl	
28.11. so 14.00	Vrabčák a anděl	
28.11. so 18.00	Vrabčák a anděl	
29.11. ne 18.00	Podivný případ se psem	
30.11. po 19.00	Mrtvé duše	

1.11. ne 14.00	Pískání po větru	
1.11. ne 18.00	Pískání po větru	
2.11. po 18.00	Pískání po větru	SP
3.11. út 19.00	Pískání po větru	A2/AB2
4.11. st 18.30	Pískání po větru	zadáno
12.11. čt 14.00	Král Lear	
13.11. pá 19.00	Král Lear	C5/E5
14.11. so 19.00	Král Lear	P
15.11. ne 19.00	Král Lear	
16.11. po 19.00	Král Lear	A1/AB1
17.11. út 19.00	Král Lear	C2/E2
22.11. ne 19.00	Noc na Karlštejně	A2015/M2015

Noc na Karlštejně

Činoherní scéna

Hudební scéna

1.12. út 18.00	Mrtvé duše	P18
2.12. st 18.00	Mrtvé duše	PPP
3.12. čt 18.00	Mrtvé duše	PP1
4.12. pá 19.00	Brouk v hlavě	
5.12. so 18.00	Brouk v hlavě	
6.12. ne 17.00	Splašené nůžky	zadáno
7.12. po 19.00	Vrabčák a anděl	
8.12. út 18.00	Vrabčák a anděl	
10.12. čt 18.00	Těžká Barbora	
18.12. pá 14.00	Červené komety	
18.12. pá 19.00	Červené komety	C5
19.12. so 19.00	Červené komety	P
20.12. ne 19.00	Červené komety	D
21.12. po 19.00	Červené komety	A1
22.12. út 18.00	Křídla 2014/2015	
27.12. ne 18.00	Dvojitá rezervace	
28.12. po 19.00	Dvojitá rezervace	
29.12. út 18.00	Splašené nůžky	
30.12. st 19.00	Červené komety	
31.12. čt 18.00	Červené komety	

Splašené nůžky

1.12. út 18.00	Let snů LILI	
2.12. st 18.00	Let snů LILI	
3.12. čt 18.00	Let snů LILI	
5.12. so 14.00	Let snů LILI	zadáno
7.12. po 18.00	Král Lear	SP
8.12. út 19.00	Král Lear	A2/AB2
9.12. st 19.00	Král Lear	
11.12. pá 19.00	Donaha!	zadáno
12.12. so 19.00	Donaha!	
13.12. ne 18.00	Donaha!	
14.12. po 19.00	Donaha!	
17.12. čt 19.00	Pískání po větru	A4/AB4
18.12. pá 17.00	Pískání po větru	zadáno
19.12. so 14.00	Pískání po větru	
19.12. so 19.00	Pískání po větru	A6/AB6
20.12. ne 14.00	Pískání po větru	
20.12. ne 18.00	Pískání po větru	
21.12. po 18.00	Pískání po větru	
22.12. út 18.00	Vánoční koncert Javory + Javory beat	
23.12. st 18.00	Vánoční koncert Javory	
27.12. ne 14.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	
27.12. ne 18.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	
28.12. po 14.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	
28.12. po 18.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	
30.12. st 19.00	Johnny Blue	
31.12. čt 18.00	Johnny Blue	

Pískání po větru

Andreas Sauter, Bernhard Studlar:

ČERVENÉ KOMETY

Sestry Lili a Bibi Krollovy už mají dost celého toho předvánočního a vánočního šlenství i zuřivého nakupování a rozhodly se letos Vánoce bojkotovat. Bibi by nejradši odletěla do Dubaje, Lili zase podle konstelace hvězd zjistila, že je nejvhodnější doba počít dítě se svým manželem Leopoldem. Jenže Leopold se na to se svou kocovinou po vánočním večírku dvakrát netváří a do jejich domácnosti navíc vtrhnou Liliini a Bibiini rodiče se strašlivou zprávou – byl unesen maminčin mazlíček, obtloustlý kocour Leopold, a únosci za něj požadují astronomických 10 000 euro! V únosu má ke všemu prsty svérázný postrach okolí, tajemná banda zvaná „Červené komety“, která se rozhodla v čase Vánoc bohatým brát a chudým dávat... Jestli se Krollovým navzdory všemu skutečně podaří strávit „normální“ Vánoce, na to už najdete odpověď v brilantní bláznivé komedii renomovaných současných rakouských dramatiků (za svou hru *A. je někdo jiný* získali v roce 2000 prestižní Kleistovu cenu). *Červené komety*, jedna z nejlepších německojazyčných komedií současnosti, bude v Městském divadle uvedena v české premiéře.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Andrea Zelová, Ivana Vaňková, Viktor Skála, Jakub Uličník, Erika Kubálková a Jiří Ressler.

Martin Lingnau,

Jurrian von Dongen, Koen van Dijk:

LET SNŮ LILI

Třináctiletá holčička Lili hledá své místo ve světě. S rodiči se neustále dohaduje o tom, co by měla a neměla dělat, rodiče sami se spolu často hádají a vytvářejí tak kolem sebe nepříjemnou atmosféru. Dosud bylo pro Lili velkou radostí vyrábět s babičkou knihu elfů, malovat do ní obrázky, vymýšlet příběhy. Kamarádi se jí ale vysmívají, že už je na podobné fantazírování velká. Když se tedy Lili na začátku našeho příběhu znovu ocitá u babičky, nechce už její vyprávění o Elfů říši poslouchat. Jakmile Lili usne, začínou se ovšem dít podivné věci... Z Elfů říše přilétá Aloe, elf svět-

luška, a hledá svoji ztracenou sestřičku Amyru. Ukazuje se, že král elfů Oberon má velké starosti, neboť dosud mírumilovný trollí národ se pod vedením urputného Fúriuse snaží elfy vystřadit z jejich území. Elfové přicházejí o svou magickou sílu, která dokáže svět harmonizovat, neboť lidé na ně přestávají věřit. Lili se tedy s babičkou vydává na cestu, na které je čeká dobrodružný pokus o záchranu Elfů říše. Po cestě potkávají trolle Nemotoruse, který touží být elfem, do cesty se jim postaví i popletený Fúriusův špion Netopýrus. Začne díky Lili v Elfů říši znovu padat kouzelný prach? Podaří se Oberonovi a jeho ženě Titanii nastolit klid mezi elfy a trolly? Jak je to vlastně s babiččinou minulostí? A stalo se to všechno doopravdy, nebo to byl jen sen?

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Lenka Bartolšicová nebo Jana Gazdíková, Natálie Grossová nebo Kateřina Marie Fialová, Alena Antalová nebo Jana Musilová, Milan Němec nebo Igor Ondříček, Lukáš Janota nebo Jakub Uličník, Jan Apolenář nebo Lukáš Vlček, Jiří Mach nebo Karel Škarka a další.

Paul Pörtner:

SPLAŠENÉ NŮŽKY

Hra německy písničímho autora Paula Pörtnera pochází z 60. let a je oblíbeným kusem řady divadelních scén. Její původní provedení se v Bostonu hrálo přes dvacet let. Jedná se o originální šilenou detektivní komedii, která umožňuje divákům zasahovat do děje a rozhodovat o dalším průběhu příběhu. Hra dokonale mísí napětí a zábavu a nabízí divákovi neopakovatelný zážitek, neboť publikum se stává přímým svědkem vraždy, o níž musí následně vypovídat a nakonec i usvědčit vraha. Děj se odehrává v kadeřnickém salónu „Splašené nůžky“, kam za poněkud osobitým personálem přicházejí náhodní i stálí zákazníci, aby se nechali ostříhat ale zároveň i pobavit. Atmosféra se mění, když piano v prvním patře přestane hrát a je spáchán zločin...

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: Radka Coufalová, Igor Ondříček, Michal Isteník, Markéta Sedláčková, Rastislav Gajdoš a Vojtěch Blahuta.

ČERT TĚ VEM

Sylva SMUTNÁ

Když se vysloví v Městském divadle Brno jméno Sylva Smutná (pro starší tvrdohlavce ještě pořád svobodným jménem Říhová), zpozorní každý zaměstnanec i externí herec, který má s touto scénou co do činění. A není divu. Sylva Smutná je totiž divadelní tajemnicí, asistentkou ředitele Stanislava Moši a mimo jiné má také za úkol jednu z nejjednodušších záležitostí každého divadla – sestavuje hrací plán představení.

Sylva se obvykle neplete ve faktech, v datech ani titulech. Ovšem když má uvést inscenaci, která by pro ni byla skutečně srdeční záležitostí, tápe.

„Urcitě to byla *Vláda žen*, *Sny svatojánských nocí* a později mimo jiné *Bídníci*. Ovšem bylo jich tolik (přesně 275 premiér), že je těžké některou z nich upřednostňovat,“ říká. Jistě je to i kvůli tomu, že někdejší uvaděčka a dnešní tajemnice divadla v mnoha hrách statovala

(poprvé to bylo v *Řeku Zorbovi* v roce 1992, kdy vytvořila „sedící ženu“), nebo později přímo hrála. Ráda vzpomíná na *Mistra a Markétku*, kde bylo osm převleků, což byl velký zážitek. Hrozně ji to bavilo. Ale jak sama říká, postupem času, jak s divadlem zraje, se asi víc začíná na jevišti jaksi stydět. Ovšem takového *Brouka v hlavě* si nenechá ujít nikdy a bude v něm vystupovat tak dlouho, jak jen to bude možné. Mimochodem, divadlo jí dalo také manžela. I když to není herec, v divadle se s ním jako s nadšeným divadelním fotografem seznámila. Na prkna, která znamenají svět, posadili i svého nyní již třináctiletého syna Vojtu. Potomek prý hercem ale nebude. Láká ho svět techniky.

Dveře do zákulisí otevřel divadelní tajemníci Sylvě Erik Pardus

Jak se vůbec k této činnosti, která občas vyžaduje schopnosti zdatného šachisty či tvůrce složitých křížovek, usměvavá brunetka dostala? Za všechno může moje láska až posedlost k divadlu, tedy přesněji řečeno k tehdejšímu Divadlu bratří Mrštíků, kam jsem už od roku 1983 jako čtrnáctiletá studentka gymnázia měla páteční předplatné. Bylo to do první řady na balkon a mimochodem – můj kamarád, který si v té době se mnou abonentku taky koupil, chodí do tohoto divadla dodneška bez přerušení už 33 sezón.

Byla jsem taková ta zanícená, zapálená fanynka, která mimo jiných velmi obdivovala Erika Parduse. Skutečný impulz, kdy jsem se definitivně zbláznila a nabyla přesvědčení, že v divadle budu jednou pracovat, přišel v roce 1986, kdy jsem viděla představení *Vláda žen* v režii Stanislava Moši. Na tehdejší dobu to byl úžasný muzikál, skvělé představení, ve kterém dokonce pan Moša jako mladý režisér několikrát v zákulí sámsám hrál. Dodneška si z tohoto muzikálu pamatujeme s Petrem Gazdíkem většinu textů. Tak moc se nám to líbilo. Do divadla jsem tehdy chodila opravdu pořádně. Doma jsem měla sice naplánovanou budoucnost jako učitelka, ale všechno bylo jinak.

Máte návod, jak se zapálená fanynka může stát součástí svého oblíbeného divadla?

Bydlela jsem v Barvičově ulici a dost často se stávalo, že stejným trolejbusem jako já jel po představení i můj oblíbený herec Erik Pardus s Evou Gorčicovou. A mně hrozně vrtalo hlavou, kde oni vlastně bydlí. Jednoduše řečeno, začala jsem špehovat! Brzo jsem zjistila, že bydlí za rohem v Havlíčkově ulici, a taky jsem zjistila, že paní Gorčicová bude mít miminko. Jako jejich obdivovatelka jsem si umínila, že musím zjistit, co se jim narodí. Jeden z mých

příbuzných pracoval shodou okolností v porodnici. Někdy po Vánocích, bylo to myslím 26. prosince, mně ten příbuzný z „Obilňáku“ zavolal, že paní Gorčicová už porodila a že ji mám přijít navštívit. Hrozně jsem se styděla, ale pak jsem to překonala, a jako dnes si pamatuji, že jsem tam přišla s malou orchidejí a asi půldruhé hodiny jsme si povídaly. A potom jsme se staly kamarádkami. Bylo to hrozně fajn, rozuměly jsme si, Eva hodně četla, já před maturitou také, povídaly jsme si o knížkách, pak se skamarádila i s mou maminkou. Začaly jsme se vzájemně navštěvovat. Potom mě Eva vzala do zákulisí, z čehož jsem byla samozřejmě úplně hotová.

Vzpomenete na své první zaměstnanecké zážitky na divadelní půdě?

Osud tomu asi chtěl, že jsem se po maturitě nedostala na filosofickou fakultu. Tedy, dostala jsem se jen do nultého ročníku a to jsem si k tomu musela ještě sehnat nějakou brigádu. A tehdy mně Erik Pardus nabídl, abych šla do divadla dělat uvaděčku. A to se i stalo.

V roce 1987 jsem byla u Mrštíků bezkonkurenčně nejmladší, druhá „nejmladší“ uvaděčka měla 63 let. Bylo to za 5,80 korun na hodinu, program se prodával za korunu padesát, a když dal někdo padesátník tuzér, tak to už byla skoro událost. Ale to mně bylo jedno. Peníze nehrály roli. Hlavně, že jsem byla v divadle. Pak jsem nabyla přesvědčení, že mě škola vlastně hrozně zdržuje, a nastoupila jsem od září 1989 jako rekvizitářka. Dodnes jsem vděčná Erikovi za to, že mně vytvořil do tohoto světa iluzi jakousi cestičku. Prožila jsem tady taky divadelní revoluci, což byl sám o sobě nezapomenutelný zážitek. Pro divadlo to však byla dost blbá doba. Lidé nechodili a vypadalo to, že se naše divadlo úplně zruší. *Nakonec to ale dobře dopadlo, co způsobilo tu proměnu?*

V Mahenově činohře, která byla tehdy scénou číslo jedna, se stala neuvěřitelná věc, od níž k nám odešly takové hvězdy, jako byla Zdena Herfortová, Zdeněk Junák a Jiří Dvořák. A situace se otočila. A definitivní start k současné

Se Stanislavem Slovákem, Lucií Broučkovou a Janem Šotkovským při sítání anketních lístků Křídla

úspěšnosti pak udělaly *Sny svatojánských nocí*. Po rekonstrukci hlediště přišla slavná sezóna 1995–1996 s *Alžbětou Anglickou*, *Manon Lescaut*, *Broukem v hlavě* či *West Side Story* a od té doby máme neustále vyprodáno.

Jak se stalo, že jste se z místa uvaděčky přes pozici rekvizitářky ocitla až na sekretariátu ředitelství?

Byla to zase tak trochu náhoda, která mně pomohla k místu tajemnice uměleckého souboru. Tehdejší tajemnicí byla paní Jana Lakomá, která už odcházela do důchodu, já se u ní rok rozkoukávala a poté přešla na její místo. A vlastně jsem začala oficiálně v práci dělat všechno to, co jsem jako divadelní nadšenec a blázen dělala už od patnácti let. Vypisovala jsem si u jednotlivých herců třeba to, kdo jakou roli hraje, jak to má se zkouškami, tvořila jsem inventáře rolí. Uměla jsem – a dodneška umím – vyjmenovat všechny tituly z různých sezón. Dokonce se mi stává, že mně volají kolegové, abych je rozsoudila, když se

na toto téma začnou dohadovat. Takže funguji i jako divadelní archiv. Ne protože musím, ale protože mě to opravdu baví.

A na co jste ve své práci nejvíce pyšná?

Zřejmě na to, že se ještě nikdy nestalo, aby herci, jenž se drží rozpisu z hracího plánu, který sestavuji poslední dva roky, někdy prošli zkouškou či představení. Plán se sestavuje na dva měsíce dopředu. Musí se v něm mimo jiné zohlednit i takové věci jako poplávka diváků, termíny pro abonenty, jaká je v daném období premiéra a mnohé jiné. Do toho třeba zatelefonují firmy, které si přímo objednávají určitá představení. A to jsou ty křížovky, kdy se musí například sladit začátky představení, nástupy herců a podobně. A občas jsou i víkendy, kdy se na obou scénách pro celkem 1000 diváků hrají i čtyři představení. V takových okamžicích jde jednoduše o skutečný adrenalin.

*Text: Miroslav Homola,
foto: jeř Kratochvíl*

NAPSALI O NÁS

SPLAŠENÉ NŮŽKY MĚSTSKÉHO DIVADLA BRNO

(...) *Splašené nůžky* jsou originální šílenou detektivní komedií, jejíž běh a rozuzlení skutečně ovlivňuje publikum. Hra mísí napětí a zábavu a vlastně každá repríza je logicky tak trochu premiérou. Publikum se tady stává pří-

mým svědkem vraždy, o níž musí následně vyprávět a nakonec usvědčit vraha. Co je na tomto interaktivním divadle podle mne nejzajímavější, vedle onoho nastíněného zábavného obsahu, je dle mne vlastně tak trochu sadistický akt – divák se potměšile baví tím, jak se herci dusí ve vlastní štávě při bezprostředních dotazech a reakcích publika, které skutečně nejsou odhadnutelné a herci na ně musí bezprostředně reagovat. V tomto smyslu je inscenace režiséra Mikoláše Tyce samozřejmě originální příležitostí pro sextet herců, z nichž se asi nejvíce daří Radce Coufalové jako přihlouplé kadeřnici Barbaře a také dvěma zákazníkům v podání herců Vojtěcha Blahuty a Michala Isteníka, z nichž se nakonec vyklubou policisté. Teď se spolehnu na publikum, z reakcí premiérového publika bylo možno vyčíst, že je tato nezvyklá hra o komunikaci s protagonisty baví, že si ji užívají. (...)

*Luboš Mareček,
ČRo3 Vltava, 5. 10. 2015*

KAŽDÝ SVÉHO VRAHA TVŮRCEM

(...) kadeřníka Tonyho Řezníčka, mistrně komediálně uchopeného Igorem Ondříčkem, velmi štvě Isabelino neutuchající vyhrávání. Totéž se dá říci i o jeho kolegyni Barbaře Markové v podání Radky Coufalové, ale ta je s pianistkou moc velká kamarádka na to, aby ji „odkrágovala“. Nebo ne? Do toho se chce nechat bez objednání ostříhat tajuplný starožitník. Ani dáma z vyšší společnosti nám svědkům ke klidu nepřidá. Nic naplat. Spolu s Michalem Isteníkem a Vojtěchem Blahutou coby vyšetřovateli musíme mít oči na stopkách. (...) Přesně mířené narážky na brněnské realie se záhy obrací do těžko předvídatelné (avšak dobře ukočirované) interakce s diváky. Přestávka nenechá oddechnout nikoho (herce nevyjímaje), aby to následně diváci demokratickým hlasováním celé rozhodli. Po vzoru „naš zákazník, náš pán“ se Městskému divadlu podařilo rozstříhnout čínoherní úvod sezóny vskutku splašeně, a to v nejlepším slova smyslu.

*Klára Tesařová,
Kult, říjen 2015*

SPLAŠENÉ NŮŽKY – O SRANDU SE POSTARALO PUBLIKUM

První část této detektivní komedie vůbec není špatná. Na jevišti se pořád něco děje, padají různé narážky a vtípky, převážně na současné brněnské realie, kterým se rádi smějete, herci dovádí, ale teprve až je spáchán zločin a policie při rekonstrukci požádá o pomoc a svědectví obecnostvo, začne ta správná řachačka. Podezřelí různě zatloukají a kličkují, publikum žaluje a obviňuje, podezřelí na to všelijak reagují, improvizují a všichni si to začnou užívat. Je rozdíl odříkat text, párkrát se uklonit při děkovačce a jít domů, nebo reagovat na nečekaný vývoj situace, na nečekanou repliku, a říci přitom něco vtípného, co ale zapadá do hry a odpovídá vaší figuře. (...) Pěkné je, že pachatelem může být každá z postav. Radka Coufalová jako vypočítavá potvůrka, Igor Ondříček jako prchlivý vztekloun, Rastislav

Gajdoš coby arogantní recidivista a Markéta Sedláčková jako noblesní kleptomanka. Všichni mají motiv, všichni mají příležitost, nikdo nemá alibi, na nikoho neukazuje jednoznačný důkaz. Takže nakonec dojde k hlasování a publikum může demokraticky rozhodnout, kdo se dostane nikoliv do Senátu, ale do kriminálu. A skutečně, v dramatickém závěru, kdy se podezřelí navzájem obviňují, se nakonec ukáže, že pachatelem je ten, koho obecenstvo odhlasovalo. (...)

Vratislav Mlčoch,
www.babocka.vram.cz, 21. 9. 2015

NEJAUTENTIČTĚJŠÍ TADY A TEĎ

(...) dobré herecké výkony jsou i v Městském divadle základem úspěchu prakticky jediné hry svého autora. (...) Igor Ondříček hraje tu nejlacněji pojatou postavu věčně nadřzeného homosexuálního kadeřníka, Markéta Sedláčková upovídáné snobské paničky, Radka Coufalová nahluoplé kadeřnice a Rastislav Gajdoš přízemního gangstera. Jenomže pak se do děje zapojí i Vojtěch Blahuta a především až neodolatelně pohotově reagující Michal Isteník. A samozřejmě ono nevypočitatelné publikum. Takže tu místo tupoučké detektivky máme čistou stand-up akci, čirý adrenalin totální improvizace. Od té chvíle se zde zkrátka hraje to nejautentičtější tady a teď, daleko přímější zdroj dění na scéně než třeba v pořadu *Na stojáka*. Což je přesně tím, co na Pörtnerově hřišti stojí za to. (...)

Jana Soukupová,
Mladá fronta Dnes, 26. 9. 2015

SPLAŠENÉ NŮŽKY SI STŘIHLY ZÁBAVNOU SHOW PŘI VYŠETŘOVÁNÍ ZLOČINU

(...) Po celou dobu trvání děje diváky provází neměnná scéna Karla Čapka v podobě moderního kadeřnictví, která až hypnoticky upíná diváčkou pozornost na salón, ve kterém se děj odehrává. Zde práskají dveře, které podtrhují emoce, do toho zní neúprosný klavír, ozývá se

bušení do potrubí kladivem a často padají ostrá slova stejně tak, jako se vzduchem míhají ostrí nůžek. Tu a tam zazní nějaká ta melodie z „rádia“, která nevtravě a vtípně prezentuje muzikálovou tvorbu zdejšího divadla, zazvoní telefon, kde se objednávají zdejší herci na střihání atd. Prostě zasazení děje do brněnských divadelních realit ještě více podtrhává humorné ladění příběhu a představuje hlubší sepectví herců s diváky. Zábavná je i pozvánka na přestávku, kdy policie jeviště obežene policejní páskou a diváci si mohou klidně na chodbě

„popovídat“ s hlavním vyšetřovatelem o svých postřezích. (...) Ze šestice herců lze jen těžko (díky vyrovnaným výkonům) vybrat toho nejlepšího. Ale asi nejvíce role sedí Igoru Ondříčkovi v roli extravagantního kadeřníka Tonyho. Vtip, se kterým rozehrává svůj part, baví v gestech, barevnosti role, ale i improvizaci projevu. Zdatně mu sekunduje zbytek týmu – noblesní dáma bez noblesy Markéta Sedláčková se nebojí ukrást parfém stejně tak jako filozofovat o životě ve vyšší společnosti, Rastislav Gajdoš se svým podivínsky arogantním projevem si získá sympatií publika asi nejméně, což mu očividně vůbec nevadí. Radka Coufalová v roli kadeřnice Barbary se nebojí bravurně balancovat mezi realitou a lži a zákazníci a policisté v jednom – Michal Isteník v roli vyšetřovatele Rosického si bez skrupulí švihne part – Pomáhat a chránit – společně s Vojtěchem Blahutou ztvárňujícího mladého, enormně aktivního a nezkušeného kolegu Veverku. Příběh se sil-

nou improvizací testuje křehké spojení diváků a herců, kteří se nenuceně pohybují v jevišti i hledišti mezi publikem. Cílem je nenachytat se na hruškách, což se hereckému ansámblu daří na výbornou. (...)

Kateřina Šebelová,
www.epochtimes.cz, 22. 9. 2015

FRANCOUZSKÝ HUMOR V BRNĚNSKÉM MĚSTSKÉM DIVADLE
Městské divadlo Brno baví od poloviny března své diváky francouzskou konverzační komedií *Jméno*. (...) Pomyslným vypravěčem celého příběhu, jehož hlas můžeme na začátku a na konci představení slyšet z reproduktorů, je Annin manžel Vincent, kterého velice zdařile ztvárnil Martin Havelka. V ženských rolích excelovaly Alena Antalová a Viktoriia Matušovová, které se většinu doby snažily situaci uklidnit, nicméně samy měly v představení hned několik silných momentů, kdy už i jim došla trpělivost a řekly svým mužům pěkně od plic, co si doopravdy myslí. Pětičlennou sestavu doplnil Viktor Skála jako univerzitní profesor literatury Pierre a s rolí „hyacinta“ Clauda (...) se skvěle popasoval Jakub Uličník. (...)

Silvie Kostovská,
www.generace21.cz, 26. 3. 2015

ROZHÁDANÁ VEČEŘE

(...) Nový překlad Petra Christova nastudoval Petr Gazdík, „muzikálsta“ bohatých hereckých zkušeností, s pochopením pro slovní i kompoziční vybroušenost brilantní předlohy s vtípnými břitkými dialogy. Pětice ostrílených interpretů v detailně propracované souhře demonstuje domácí setkání příbuzenstvím provázaných přátel, které se po škodolibém žertíku zvrhne v gradovanou sérii vzájemných výčitek, napadání a konfliktů, kde se odkrývají roky hromaděné animozity, averze i křivdy.

Vít Závodský,
Týdeník Rozhlas, 8. 6. 2015

JMÉNO – KOMEDIE, KDE NENÍ NOUZE O ZVRATY

(...) Emil Konečný, který vytvořil k inscenaci *Jméno* scénu, dovede navodit atmosféru příjemného obývacího pokoje, kde se schází přátelé. (...) Kostymérka Eliška Ondráčková nabídla kostýmy příjemného ladění i stylu. Postavám

Hudební scéna – 19. října 2015
Národní divadlo Praha HUMAN LOCOMOTION

Čínoherní scéna – 21. října 2015
Barbershopera (Velká Británie) TŘI MUŠKETÝŘI

Čínoherní scéna – 19. října 2015
Volkstheater Wien SEDM SMRTELNÝCH HŘÍCHŮ

Čínoherní scéna – 17. října 2015
Divadlo Drak Hradec Králové POSLEDNÍ TRIK GEORGESE MÉLIÈSE

DIVADELNÍ SVĚT BRNO 2015

Slovenským plynařům se u nás daří

Její logo se mezi podporovateli Městského divadla Brno objevuje už několik let, a nikoliv náhodou. Skupina SPP dodává zemní plyn více jak 1,3 milionu zákazníků v Česku a na Slovensku a její stejnojmenná dceřiná společnost sídlí právě v moravské metropoli, odkud oslovuje zákazníky v celém tuzemsku. V čele představenstva stojí Ing. Petr Ivánek, kterému jsme položili několik otázek.

Ještě trochu zeměpisu. Vy navíc, pokud se nepletu, bydlíte v Bratislavě a víkendově ve Frýdlantu nad Ostravicí. Stiháte aspoň někdy navštívit Městské divadlo Brno?

Přiznávám, že kvůli mému nabitému pracovnímu programu to často opravdu nebývá, což mne mrzí. Ale o to větší zážitek si odnáším, když se to podaří. Pokud bych si mohl vybrat žánr, dávám asi nejvíce přednost muzikálům, a v tom mě právě Městské divadlo Brno zatím ještě nikdy nezklamalo.

SPP dodává zemní plyn nejen velkým zákazníkům, jako jsou například Teplárny Brno, ale také domácnostem. Jak se vám daří na českém trhu?

Velmi dobře. O slovenský plyn stoupá mezi českými a zejména mo-

ravskými odběrateli zájem, i když obecně spotřeba plynu kvůli teplému počasí poklesla. Vloni jsme například dosáhli druhé nejvyšší tržby od našeho vstupu na český trh. A jen za první pololetí roku letošního nám přibylo více než tisíc nových odběrných míst. Jsme rádi, že naši zákazníci dokáží ocenit výhodnou nabídku, kterou pro ně máme. Sami si mohou spočítat, kolik s námi ušetří v porovnání s jinými dodavateli.

Přinesou vaše úspěšné obchodní aktivity i pokračování vaší podpory?

Určitě. Považujeme za samozřejmou část zisku vracet do regionu, kde působíme. Aktivně sledujeme především aktivity v oblasti zdravotnictví, kultury, sportu či v sociální sféře a snažíme se vytipovat, kde by naše pomoc byla nejučinnější.

Plyn, jaký svět neviděl

i charakterům sedí poměrně přesně (...) Martin Havelka ztvárňující mistra ironie a černého humoru – Vincenta – si svou roli střihl přesně na tělo. Klasicky živelně nespoutaný projev strhne z mužských protagonistů asi nejvíce. Jeho Vincent, který rád uvádí druhé do nepříjemných situací, to je prostě Martin Havelka typický ve své ironii a sarkasmu (...) Dobře mu sekunduje v první polovině výbušný Viktor Skála, v druhé půlce zase tichý Jakub Uličník. Z ženských výkonů exceluje Alena Antalová v roli Elisabeth, intelektuálky, která v sobě dusí mnohé křivdy a v samotném dramatickém závěru dokáže svým projevem zacpat ústa všem i sebezapřísnějším škarohlídům. Z pokorné a hodné ženušky se mění v emotivně vypjatém projevu na vybuchlý „papiňák“. Toto vše dokáže bez patosu a sebemenšího zaváhání naservírovat stejně jako marocké menu, na které přejde chuť i ty nejotrlejší diváky. V kombinaci s Martinem Havelkou tvoří dvojici, která táhne inscenaci od humoru po dramatickou linku a která si prostě sedí. (...) Inscenace nepostrádá švih a spád a svižné tempo si udržuje od začátku až do konce. (...)

Kateřina Šebelová,

www.epochtimes.cz, 2. 4. 2015

ZDENA HERFORTOVÁ OSLAVUJE A NAPSALA KNIHU

Celoživotní věrnost brněnským jevištím prokázala herečka Zdena Herfortová, která ve čtvrtek oslaví sedmdesáté narozeniny. Za svou kariéru ztvárnila sto padesát divadelních postav. Kromě Julie nikdy neměla vysněné úlohy. „Byla jsem jedna z těch šťastných hereček, že si mě vždycky role našly,“ řekla. Její domovské Městské divadlo na sobotu 10. října naplánovalo galavečer *Vivat Zdena!*, spojený se křtem knihy *Jízda přes kočičí hlavy*. S ohlédnutím za životem i kariérou jí pomohla Věra Staňková. „I když její osobní život mohl být někdy jaksi kopcovitý, vždy se dokázala zvednout, jít dál a ukázat na jevišti to nejlepší,“ uvedla Staňková. Herfortová zvládá činoherní, operetní

i muzikálové role v komediální i vážné poloze. „Oplývá naprostou a mimořádnou jevištní, hereckou, ale i lidskou inteligencí, jež se pojí s laskavostí a profesionalitou,“ řekl šéf Městského divadla Brno Stanislav Moša. Herfortová k herecké kariéře směřovala od dětství. Vystudovala Janáčkovu akademii múzických umění, kde později také učila, a v roce 1968 nastoupila do angažmá v Mahenově činohře tehdejšího Státního divadla Brno. V roce 1992 přešla do brněnského Městského divadla. Za výkon v roli Alžběty Anglické získala herečka Cenu Thálie za rok 1995. Hrál ve více než devadesáti televizních inscenacích a také v seriálu *Četnické humoresky*. Hlas v dabingu propůjčila například Jane Fondové či Claudii Cardinellové. Budovy obou jejich osudových divadel dělí vzdušnou čarou pár stovek metrů, stejně jako divadelní fakulta a sídla televize a rozhlasu. Nedaleko je i hereččina rodná Mášova ulice. „V podstatě na pětníku jsem udělala pěknou kariéru,“ řekla Herfortová.

ČTK, *cg, Právo*, 8. 10. 2015

ŽIVOT JE KRÁSNEJ, I KDYŽ NĚKDY BOLÍ

Dvě stejně dlouhé etapy ve dvou nejvýznamnějších brněnských divadlech prožila za téměř půlstoletí herečka Zdena Herfortová. Po škole nejprve strávila čtyřicet let v Mahenově činohře, aby v současném angažmá v Městském divadle Brno právě vstupovala také do své čtyřicetáté sezóny.

Celý život jste zůstala věrná Brnu. Praha vás nikdy nezlákala?

Natrvalo ne. V Praze jsem měla rodinu a svého prvního manžela Karla Herforta. Neustále jsem tak vlastně pendlovala mezi Brnem a Prahou. Takže říkám, že jsem takový uměření patriot. Vždyť Praha je od Brna vzdálená jen dvě stě kilometrů, to je nic. Ale je fakt, že v Brně jsem doma, a jsem za to ráda.

Svůj herecký život jste v Brně rozdělila pouze mezi dvě divadla: Státní divadlo Brno (dnešní Národní – pozn. aut.) a Městské divadlo Brno.

Vnímám to jako obrovské štěstí, že jsem tohle mohla zažít. V obou divadlech jsem prožila úžasné éry spojené s mnoha velkými režiséry, často mě provázelo i nezbytné herecké štěstí. Těší mě, že tohle všechno je mým prostřednictvím zaznamenáno. Navíc obě divadla jsou od sebe vzdálená snad ani ne kilometr, já se narodila v Mášově ulici, takže v podstatě na pětníku jsem udělala docela pěknou kariéru.

Měla jste štěstí, že jste hned po škole zažila ve Státním divadle výjimečnou atmosféru, kterou tehdy podporovala i společenská a politická situace. Vnímali jste to tak?

Je pravda, že tehdy pro nás bylo divadlo vším. Já jsem jím byla naprosto posedlá a měla motor pořád nastartovaný na dvě stě procent. Bývala jsem ten typ člověka, který neviděl sluníčko, neviděl kvetoucí stromy, ale znal jenom prkna a jeviště. Jako kůň s klapkami na očích, který letěl z divadla do školy učít, odtud do televize, potom do dabingu... Divadlo je zkrátka druh velmi vzácné drogy, která, doufám, bude fungovat v mém popelu i po smrti. Amen.

Z čeho čerpáte energii, která z vás stále čiší?

Základem mojí filosofie je, že když vás nic nebolí a nedějí se vám žádné fatální katastrofy, život je vlastně krásnej. Ale on opravdu krásnej je! I když někdy bolí a dostaví se věci, které nejsou úplně fajn. Ale v tom je právě ten háček: umět se vypořádat i s nepříjemnostmi, které vám život zákonitě také postaví do cesty. Tam se potom vždy ukáže pravý charakter člověka. A k tomu, jak se udržuji v kondici? Modlím se k Pánu Bohu, abych ještě vydržela!

Jak pojmete oslavy?

Sedmdesátiny jsou jiné než šedesátiny a než předtím padesátiny. Sama bych to možná chtěla jen tak v tichosti přejít, s rodinou to oslavím v soukromí jen decentně. Ale beru to jako možnost k zamyšlení, ke zvláštnímu bilančování. Ale to už zavání nostalgií a sentimentem, a to nechci.

Lenka Suchá,
Brněnský deník, 6. 10. 2015

Texty jsou redakčně kráceny.

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaskřítně)

Nikolaj Vasiljevič Gogol / *Mrtvé duše*

B. J. Rubin, D. Stewart, G. Ballard / *DUCH*

Heinrich von Kleist / *Princ Homburský*

J. Voskovec, J. Werich, J. Ježek / *Těžká Barbora*

M. Lingnau, J. van Dongen, K. van Dijk / *Let snů LILI*

Simon Mauser / *SKleněný pokoj*

Mathieu Delaporte, Alexandre de La Patellière / *Jméno*

Stanislav Moša, Ralph Siegel / *Johnny Blue*

KŘÍDLA 2014/2015

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

Městské divadlo Brno,
Lidická 12, 602 00 Brno
komerční odd.: +420 533 316 360
e-mail: komercni@mdb.cz

Anketní lístek
vhodíte, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
30. 11. 2015

Jméno:
Adresa, (e-mail):

ANDREW LLOYD WEBBER, JIM STEINMAN

PÍSKÁNÍ PO VĚTRU

režie Petr Gazdik

HRAJEME NA HUDEBNÍ SCĚNĚ

1. – 4. LISTOPADU 2015

KDYŽ SI ČLOVĚK MYSLÍ, ŽE UŽ JE V KONCÍCH, ZAČÍNÁ NĚCO NOVÉHO...

(...) Jedním z mých nejmilejších témat byl a je muzikál. Píseň *Johnny Blue*, jeden z mých největších úspěchů na Grand Prix, příběh slepého zpěváka, který udělá velkou kariéru, byl přece ideálním tématem pro muzikál. Bettina Migge z nakladatelství a mediální agentury Gallissas v Berlíně se pro tuto myšlenku nadchla, a protože se jí v tomto oboru dá věřit a je v něm opravdu úspěšná, vzal jsem jejich záměr s nadšením za svůj. (...) Stanislava Mošu jsem poznal jako režiséra velkolepého představení *My Fair Lady* u krásného jezera Walensee a velmi rychle jsme se s ním shodli na tom, že najdeme nějakou cestu, jak uskutečnit společný plán. (...) Stanislav se rozhodl, že uvede inscenaci *Johnny Blue* ve svém Městském divadle Brno. Jeho víra v náš muzikál se zdála být nekonečná a všichni jsme žasli, co tenhle člověk se svým orchestrem (28 hudebníků), sborem, baletem a výjimečnými herci

a zpěváky, celým souborem včetně osvětlovačů a zvukařů, maskérů, a s jedinečnými kostýmy od Andrey Kučerové dokázal na jevišti vykouzlit. Přijížděl jsem na jevištní zkoušky a těšil jsem se z velkolepého aranžmá Karla Cóna. Orchester řídili dva dirigenti – Karel a mladá, hezká, fascinující Ema Mikešková. Již při prvních zkouškách jsem si všiml, s jakým nasazením všichni přistupovali k práci. Ani moje drobná přání a požadavky na změny nezůstaly bez odezvy. (...) Týden před premiérou, když už jsem věděl, že naše dílo bude opravdu zdařilé, jsem pozval několik přátel, novinářů a lidí z branže, aby se zúčastnili světové premiéry *Johnny Blue*, a většina z nich přijela a podnikla dlouhou cestu do České republiky. (...) Bettina samozřejmě také pozvala několik lidí z oboru a případných partnerů a všichni jsme byli velice napjatí v očekávání premiéry. 30 až 40 mých známých a přátel je více než dost a je to krásné, ale jaký ohlas bude mít představení a tyto nové a v Brně skutečně skoro neznámé písně v muzikálové úpravě u zbývajících 750 českých návštěvníků? Budou pro ně přijatelné? Potlesk během představení, který se v průběhu večera ozýval, dodával odvahy a už o přestávce ke mně přicházeli někteří diváci a zdviženým palcem dávali najevo, že se jim muzikál líbí. Když Jiří Mach, herec, který na mé přání ztvárnil při premiéře hlavní roli, zpíval úplně vpředu na jevištní rampě poslední tóny představení *Johnny Blue* a spadla za ním opona, vypukl potlesk, jaký jsem si nedokázal představit ani v nejbujnějších snech. Po mnoha oponách přešel potlesk v rytmické tleskání a diváci vstali a ještě 16 minut pokračovaly neuvěřitelné ovace vestoje provázené nadšenými výkřiky. Co jsem zde zažil nejprve v hledišti a potom ještě jako skladatel při děkovačce na jevišti, bylo neuvěřitelné, a o tom jsem snil celý život. (...) Z celého srdce vám děkuji, milý Stanislave, Zdeňku a všem přátelům a účinkujícím, kteří se podíleli na inscenaci v Brně. (...)

*Ralph Siegel. Die Autobiografie.
Mnichov: LangenMüller, 2015*

Mnozí pokládají *Krále Leara* za největší Shakespearovu tragédii, za nejsložitější dramatickou polyfonii, jakou kdy Shakespeare napsal, někteří za vrchol tragického básnictví vůbec. *Král Lear* bývá přirovnáván k Bachově *Mši h moll*, k Beethovenově *Páté* a *Deváté symfonii*, k Wagnerovu *Parsifalu*, k Michelangelovu *Poslednímu soudu* nebo Dantovu *Očištcí a Peklu*. Nemusíme s tím souhlasit. Zároveň však ani nepopřeme skutečnost, že i po více než čtyřech staletích má *Král Lear* sílu rezonance, a to kdykoli jeho dramatická neúprosnost, jeho strhující, třebaže krutá výpověď i naléhavost otázek, které klade, nalézají kontinuitu mezi osobním utrpením a obecným chaosem či vyšinutím „tohoto bezbožného světa“. Je pozoruhodné, že i když v minulosti neměla tato tragédie nikdy šanci stanout na špičce shakespeareovské „hítparády“, tak právě od počátku třetího milénia se naopak těší – všude ve světě, kde se hraje divadlo – vysoké inscenační konjunktuře; to výmluvně svědčí o univerzalitě a trvalé apelativitě learovské situace.

Základní konflikt hry stojí na protikladu starého, patriarchálního pojetí královské moci či otcovské autority, světa, v němž vládou absolutní zákony, i tradiční mravy slušnosti, a bezohledně individualistického světa, v němž, zdá se, je všechno dovoleno a v němž morální či lidské ohledy jsou leda k smíchu. Příběh krále Leara, který se pošetile vzdá trůnu a rozdělí království mezi své dvě starší, úlisné dcery Goneril a Regan, a který v pyšné zaslepenosti vydělí nejmladší, ale upřímnou Cordelii, je filozofickou tragédií, nezobrazující jen vztahy rodinné, ale také vztahy společenské, a přerůstá v tragickou výpověď o podstatě člověka a jeho lidství, v nadosobní podobnosti o údělu člověka a lidské pospolitosti vůbec. Osud Leara ve hře doplňuje a křížuje jako paralelní dějové pásmo analogický osud Hraběte z Glosteru, který v pošetile naivitě sedne na lep intrikám svého nelítostného bastarda Edmunda a s krutou pošetilostí zavrhne legitimního syna Edgara. Životní omyl či – v aristotelském smyslu – tragický blud krále

Leara je v tom, že zaměnil svou královskou moc za lidskou hodnotu. Předpokládá, že se k němu jeho dcery a všichni ostatní budou chovat jako ke králi i v době, kdy už králem nebude. Teprve když za bouře na pustém vřesovišti prodělá „školu“ bláznovství, teprve když nahý a rozedraný projde nejzazší zkouškou lidského utrpení, teprve když klesne na dno, poznává svůj omyl a dochází k rozumu; ovšem: „rozumu v šílenství“. Learovo jasnozřivé šílenství (spíše „vykloubení mysli“ než duševní choroba) je nej-

vlastnější paradox Shakespearovy hry: čím více se nebohému králi „zatemňuje“ mozek, tím jasněji chápe podstatu věcí. Pro paradoxní výstavbu významů této tragédie je příznačné, že nejenom král Lear zmoudří, až když zešílí, ale také Gloster prohlédne, až když je bestiálně oslepen.

Uvedení této velké a krásné hry připravil stejný inscenační tým v čele s režisérem Stanislavem Mošou, který se před rokem a půl přičinil o veleúspěšnou inscenaci Shakespearova *Benátského kupce*. A po ztvárnění postavy Šajloka v *Benátském kupci* se s *Králem Learem* na jeviště MdB vrací i Boleslav Polívka v titulní úloze. Příklad Jiří Josek, hudba Zdenek Merta, scéna Christoph Weyers, kostýmy Andrea Kučerová. V hlavních rolích: Boleslav Polívka (*Král Lear*), Hana Kováříková nebo Pavla Vítázková (*Goneril*), Lenka Janíková nebo Ivana Vaňková (*Regan*), Ivana Odehnalová nebo Svetlana Janotová nebo Markéta Pešková (*Cordelie*), Michal Isteník (*Šašek*), Petr Štěpán (*Kent*), Zdeněk Junák (*Gloster*), Lukáš Janota (*Edgar*), Jakub Zedníček (*Edmund*), Viktor Skála (*Albany*), Rastislav Gajdoš (*Cornwall*), Aleš Slanina (*Oswald*). Dále hrají: Martin Havelka (v alternaci s Jiřím Machem), Patrik Bořecký, Kristian Pekar, Jan Mazák, Ladislav Mareček, Vojtěch Blahuta, Josef Jurásek, Jaroslav Matějka, Jakub Przebinda, Jiří Ressler, Hana Kratochvílová (v alternaci s Renátou Mrózkovou). Premiéra se uskuteční 14. listopadu 2015 na Hu-dební scéně MdB.

-jz-

Nemám rád sprejem znehodnocené stěny, zvláště u historických budov, ale tenhle nápis na dlažbě potěší a dělá a chodci ho časem vymizíkují.

V ateliéru se sešli Jakub Uličník, Andrea Zelová a Zdeněk Junák při práci na plakátech k inscenacím Červené komety a TITANIC.

Sošku z dílny keramika Jaroslava Homoly dostal Lubomír Spáčil od Svazu Českých divadelních ochotníků ke svým kulatým narozeninám.

Herečka Marta Matějová vzala syna Štěpána do divadla, aby i on už nasál atmosféru pracoviště svých rodičů.

Foto: Jgf Kratochvíl, Tino Kratochvíl a facebook

V Galerii Milana Zezuly na Čimoběrné scéně si můžete prohlédnout výstavu studentských fotografických děl s názvem ART ROOM.

Výstava ART ROOM byla průběžně instalována již v galeriích v Brně, Praze, Českém Krumlově, Ostravě a Bratislavě.

Lukáš Janota připravil společně s hercem Petrem Štěpánem titul Luboše Xavera Veselého „Moje Las Vegas“ jako audioknihy. V říjnu byla v Brně za účasti autora slavnostně pokřtěna.

Rodinná sešlost na Divadelním dvoře, kluci Gazdíkovi se již zapojili do hereckého života, mají stěžejní role v muzikálu Pískání po větru.

Fotografii z představení O lině babičce Divadla v Dlouhě se vrátíme k festivalu Divadelní svět Brno 2015.

Nablédl jsem také do Divadelního klubu, kde v kruhu svých kolegů, přátel a rodiny slavila paní Zdena Herfortová kulaté narozeniny.

Velký čokoládový dort připravil paní Herfortové syn s jejími čtyřmi vnoučaty!

Divadelní obec žije očekáváním Krále Leara v podání Bolka Polívky a režii Stanislava Moši.

Souběžně s prací na Králi Learovi se připravují dvě inscenace životního příběhu Edith Piaf a Marlene Dietrich. Ve švýcarském titulu Spatz und Engel obsadila roli Edith herečka Evelyn Suther.

V české verzi Vrabčák a andělů uvidíme mimo jiné Andreu Zelovou a Barboru Remišovou.

U švýcarské podoby Spatz und Engel vypomáhá režisérovi Stanislavu Mošovi herec Karel Škarka.

Příprava Bolka Polívky na focení plakátu k inscenaci Král Lear.

PARTNEŘI DIVADLA

TSB

PS BRNO

AQUAdem S.r.O.

KPM CONSULT

BUSINESS CENTRE
VIDEŇSKÁ

KALÁB

PSK Group
Dynamická stavební společnost

Rexroth
Bosch Group

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

SND & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

deník

DOKOŘÁN LISTOPAD 2015

Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvil

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

207. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 22. 10. 2015

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

Vrabčák a anděl,

Markéta Sedláčková

a Ivana Vaňková

foto jeř Kratochvil

VRABČÁK A ANDĚL

od 6. listopadu 2015
na Činoherní scéně

Edith Piaf a Marlene Dietrich... nelze najít dvě tak rozdílné povahy. Fenomenální zpěvačky, které se lišily nejen vzhledem, ale i vnímáním světa. Ta první propadá vášnivým láskám, a když umírá vysílením v sedmačtyřiceti letech, pláče pro ni celá Francie. Druhá nezastírá cynický pohled na romantiku a až do konce svého dlouhého života je v rodné vlasti pokládána za zrádkyni. Jejich životní osudy, dlouholeté přátelství a hlavně nádherné písně přináší v české premiéře muzikál *Vrabčák a anděl*.

V hlavních rolích se alternují Markéta Sedláčková s Hanou Holišovou a Ivana Vaňková s Katarínou Mikulovou.

Andrea Zelová v hlavní roli
silvestrovského představení
Červené komety